

Gražiausia mokyklinė šventė – Šimtadienis

Devynioliktojo amžiaus rašytojas C. Lambas rašė: „Niekas man nėra toks mišlingas, kaip laikas ir erdvė. Ir vis dėlto niekas manęs mažiau netrikdo negu laikas ir erdvė, nes aš niekada apie juos negalvoju.“ Didžiąją laiko dalį dauguma mūsų nesuka galvos dėl laiko ir erdvės, kad ir kokie jie būtų, bet mes visi kartais savęs klausiamo, kas yra laikas, kaip jis prasidėjo ir kur mus veda. Abiturientams šis klausimas sukasi galvoje kasdien. Kur nuves likimas, į kurį pasaulio kraštą? Kokioje mokykloje tęsiu savo kelią? O gal iš viso nesimokysiu? Kaip tikslingai turiu susiplanuoti laiką? Kuriuos dalykus per tą laiką daugiau išsinagrinėti? Juk laikas yra toks svarbus, ypač dabar, kuomet turi begalę neatšakytų klausimų, į kuriuos atsakymo ieškoti neturi daug laiko. Tik šimtas dienų, kas toliau?

Abiturientams Šimtadienis – šventė, kuri tarsi tiksinti bomba primena apie artėjančius

egzaminus. Daugelio nuomone, šimtas dienų – ilgas laiko tarpas, per kurį dar gali daug kas pasikeisti. Nesikeis tik tai, kad brandos egzaminai vis labiau lips ant kulnų.

Negaliu kalbėti visos klasės vardu, tačiau asmeniškai man šis laiko tarpas yra didelis išbandymas. Galbūt todėl, kad tik dabar supratau, jog esu 12-okė. Prieš pusmečio pabaigą pagavau save sakančią, jog kitais metais mokysiuosi nuo pirmojo pusmečio ir nedarysiu tokių klaidų kaip kad dabar. Žinoma, juokinga. Šis laikas man yra sudėtingas, nes turiu ne tik kruopščiai dirbti, ruoštis egzaminams, tačiau taip pat, pripažinsiu, esu labai jautri asmenybė ir susitakymas su mintimi, kad esu nebe vaikas, kad reikės skirtis su tėvais, gyventi savarankiškai, kelia šturpą. Savaitę prieš pusmečio pabaigą ne kartą išgirdau frazę iš tėvų bei draugų, kurie nėra 12-okai: „Kotre, raminkis, nes tuoj perdegsi.“ Buvo labai

XIII laidos abiturientai su auklėtoja

sunku, kadangi ten, kur noriu stoti, universitetai daugiau kreipia dėmesį į pažymių vidurkį, o ne į pačius egzaminus. Nemažai dalykų teko taisyti ir spausti iš savęs visą pajėgumą. Laimė, ta savaitė baigėsi, po ilgo laiko tarpo galėjau leisti sau pailsėti.

Kalbant apie Šimtadienį jaučiuosi dviprasmiškai: iš vienos pusės neramu, iš kitos – neišvengiama. Su drauge nuo rugsėjo juokaujame apie tai, kad po šimtadienio pradėsim imti jautį už ragų ir nebesvaistyti laiko veltui. Kuo arčiau Šimtadienis, tuo labiau ši mintis prašosi būti pamirštama. Iš tiesų, net nežinau už kurios ragų vietos reiktų tą jautį imti, nes krūvis dabar

pakankamai didelis. Kiti jausmai, kylantys prieš Šimtadienį, yra tie, jog ši šventė ne mums. Ateisime, pastovėsime, išeisime. Lygiai taip buvo ir Rugsėjo 1-ąją. Prisimenu, kuomet visi stovėjome ant scenos. Buvo neįtikėtina, nevokiau, jog šis rugsėjis paskutinis. Vienas iš mano bendraklasių nusijuokė: „Kada gi pagaliau ateis tie abiturientai?“ Tuomet supratau, jog visi jaučiasi kaip ir aš – abejingai. Turiu nuojautą, kad Šimtadienis kels panašius jausmus. Lyg šimtas dienų būtų likę ne mums.

Likusį laiką galima skaičiuoti įvairiai: 100 dienų, 2400 valandų arba 144000 minučių, o kiek sekundžių... Kaip besikai-

čiuotum – liko tikrai nedaug. Tai mūsų laikas. Jį galime švaistyti tuščiai arba leisti prasmingai. Tik Mes galime nuspręsti, ką pasirinkti, nes gyvenimas – tai nuolatinis pasirinkimas. Kiekvienam savo klasės draugui norėčiau palinkėti ištvermės, pastovumo. Tiems, kas nespėjo susikaupti, padaryti tai būtent dabar. Tie, kurie yra šiek tiek per daug isitempę, atsipalaiduoti. Kaip bebūtų, tai yra mūsų paskutinės dienos klasės draugų, mokytojų, tėvų apsuptyje. Praleiskime jas prasmingai.

Kotryna Šežaitė,
IVg klasė

Nuotraukos Alyvydo Stausko

Šventės organizatoriai – vienuoliktokai

Laikas lekia nepastebimai. Rodos, neseniai naujėdė pirmasis skambutis, kviečiantis visus po vasaros atostogų sugrįžti į mokyklą. Rodos, tik „įsivažiavome“ į mokslų kasdienybę pilnu tempu, o jau pirmas pusmetis baigėsi. Pavasaris. Po truputį tirpsta sniegas, pro pilkus debesis pasirodo saulė... Kai geriau pagalvoji, liko vos keli mėnesiai iki vasaros, iki atostogų! Bet tikriausiai ne visus apima toks džiaugsmas pagalvojus, kad mokykloje liko mokytis truputį daugiau nei trys mėnesiai. Dvyliktokams belieka skaičiuoti paskutines šimtą dienų mokykloje ir ruoštis dideliame gyvenimo žingsniui.

Vasario 24-ąją dieną į Dusetų kultūros centrą abiturientus, jų tėvelius, draugus bei mokytojus sukviėtė Šimtadienis. Vienuoliktokų pareiga: surengti dvyliktokams Šimtadienio šventę. Kad šventė nenuviltų, reikia įdėti labai daug triūso. Vįsą mėnesį šventės organizatoriai gyveno Šimtadienio rūpesčiais: sugalvoti temą, pagaminti puslėpės, parašyti scenarijų, išmokyti šokti, papuošti salę ir dar daug daug visko.

Renginys buvo uždaras, todėl kiekvienas abiturientas gavo po penkis bilietus į šventę, kad pasikviestų tėvelius, draugus. Jau fojė visus pasitiko foto siena. Prie jos stėjo įsiamžinti tiek abituriantai, tiek organizatoriai. Išsirikiavę prie salės durų, vienuoliktokai atidžiai tikrino svečių bilietus. Kai jau visi žiūrovai buvo užėmę vietas, skambant muzikai, į salę žengė abiturientai. Elegantiškus,

pasipuošusius ir pasitempusius abiturientus pasitiko plojimai ir labai gražiai išpuošta salė. Čia karaliavo raudona spalva, auksinis užrašas „Hollyweed“ skelbė, kokia gi šios šventės tema. Už tviskantį grožį turėtume padėkoti ne tik vienuoliktokams, bet ir technologijų mokytojai Svetlanai Raugienei, kuri niekada nepritrūksta idėjų.

Renginį pradėjo vienuoliktokės Neda Kuzmaitė ir Karolina Glatkinaitė. Ne-trukus abiturientus sveikino pradinė klasių mokytoja Lilia Semionova ir buvusi auklėtoja Danguolė Šileikienė. Mokytojos, priminusios kiek liko dienų, linkėjo kuo didžiausios sėkmės egzaminuose.

Pirmąjį šventės etapą „Meilės reikalai“ vedė Simona Biveinytė ir Liveta Barzdaitė. Vienuoliktokai parodė video apie kelis dvyliktokus ir pakvietė juos atlikti užduotis.

Pirma užduotis vyrukams: įsikandus į dantis flomasterį, užrašyti buvusios arba esamos panelės vardą ir nupiešti širdelę. Merginų užduotis – parašyti vaikinams vestuvių įžadus.

Antrasis etapas – „Sportas“. Po video keletui abiturientų teko pasportuoti: sukli lanką, daryti pritūpimus su knygomis ant galvos. Baigiant šį etapą, scenoje pasirodė Shakira (Karolina) su šoku.

Paskutinis, trečiasis etapas – „Žvaigždės“. Dvyliktokams teko pozuoti, pamėgžioti įžymybę, pasakyti kokią frazę, pašokti arba padainuoti. Nelengva užduotis

teko dvyliktokui Mantui Šuminui – atlikti Justino Bieberio dainą. Kai Mantas baigė dainą, salė, regis, plojo garsiau nei pačiam atlikėjui per koncertus.

Šventėje skambėjo Tinos Turner, Britney Spears dainos. Dvyliktokai sulaukė labai netikėtos staigmenos. Duetas Margarita Simokaitytė ir abiturientų auklėtoja Dainora Biliūnaitė visus nustebino daina.

Po visų užduočių abiturientams buvo įteikti puslėpės, pagaminti Emilijos Čypaitės bet ir Metų nominacijos. Neliko nuskriaustas nė vienas.

Šventės pabaigoje dvyliktokai Kornelija Pupeikytė ir Donatas Gimbickas dėkojo mokytojams už žinias, kantrybę, o vienuoliktokams už tokį linksimą renginį. Savo įpėdiniams – vienuoliktokams – abiturientai parodė video, pamėgdžiodami jų kasdienybę. Vienuoliktokai nuoširdžiai juokėsi. O padėkos pabaigoje dvyliktokai padovanojo visiems smagią dainą.

Taigi, didelį tortą dvyliktokai gavo, kalendorių taip pat ir pabūvojo tikrai labai gražioje Šimtadienio šventėje.

Turėtume padėkoti ir Dusetų kultūros centro darbuotojams už pagalbą, įgarsinimą, apšvietimą. Šventė nebūtų įvykusi ir be pačių vienuoliktokų, kurie labai sąžiningai ruošėsi, repetavo ir stengėsi abiturientams padaryti įsimintiną šventę. O kaip gi vienuoliktokai būtų pasiruošę be auklėtojos Laimos Dijokienės.

Taigi, laikas bėga, belieka tik skaičiuoti dienas iki lemtingųjų egzaminų ir jiems nepaliaujamai ruoštis.

Evelina Kundavičiūtė, IIg klasė

Šimtadienio kalendorius

Noriu padėti vaikams

Logopedės Renatos Šežienės pamoka

Mūsų gimnazijoje visi pažįsta logopedę Renatą Šežienę. Ji kasdieną lavina pradinukų kalbą, moko juos taisyklingai tarti garsus. Norėdami artimiau susipažinti ir daugiau sužinoti apie darbą, nutarėme ją pakalbinti.

1. Kiek metų dirbate logopede?

Dusetų gimnazijoje praleidau didžiąją dalį savo gyvenimo. Mokiausi joje nuo pirmos klasės, čia greitai prabėgo nerūpestingos moksleiviškos dienos, o po penkerių metų studijų sugrįžau į gimtojo miestelio mokyklą, praverdama duris jau kaip mokytoja. Čia 23 metus dalinuosi savo žiniomis su jau keliomis mokiūnų kartomis. Su džiugesiu prisimenu laikus, kai aplinkui buvo daugiau mokyklų, keletą metų teko dirbti Antalieptės pagrindinėje mokykloje. Liūdna, jog mažėja mokyklų skaičius provincijose, juk tai – ir šviesos, ir kultūros židiny, tad mokyklų nykimas atima iš miestelių gyvastį.

2. Kodėl pasirinkote šią profesiją?

Pažinojau pedagogą A. Puodžiuką, kuris dirbo mokykloje su moksleiviais, turinčiais protinę ir fizinę negalią. Kartą teko lankytis toje mokykloje, kuri pasitiko visai kita – ypatingai jautria atmosfera – giliai įstrigo mokytojų ir mokiūnų nuširdumas, o ir manyje įsižiebė noras padėti likimo nuskriaustiems vaikams.

Tų pačių metų pavasarį Šiauliuose, pedagoginiame institute (dabar – Šiaulių universitetas) vyko atvirų durų dienos, iš kurių grįžau jau tvirtai žinodama, ką noriu studijuoti. Kai atėjo metas, sėkmingai įstojau. Studijos buvo labai įdomios, paskaitos vykdavo mokyklose, darželiuose, ligoninėse, pensionatuose. Susipažinau su aklių ir kurčiųjų pasauliu: mokiausi brailio rašto, gestų kalbos.

Manau, jog mano apsisprendimą lėmė pačios asmeninis noras dirbti su kitokiais, išskirtiniais vaikais, reikalaujančiais kiek daugiau pagalbos ir dėmesio, tačiau mainais dovanojančiais nuoširdų džiaugsmą ir paprastumą.

3. Papasakokite, koks yra Jūsų darbas.

Logopedas – specialistas, tam tikrais specialiais mokymo metodais vaikams padedantis pašalinti ar sušvelninti turimus

kalbėjimo, kalbos ir komunikacijos, sutrikimus. Gimnazijoje dirbu su vaikais, kurie neištaria ar netaisyklingai taria garsus bei skaitymo ir rašymo sutrikimus turinčiais mokyklinukais. Užsiėmimai žaismingi, iš šalies žiūrint atrodo, kad čia tik žaidžiama. Tačiau šie žaidimai – sąmoningi, aš žinau, kokį tikslą turime pasiekti ir vedu mokinį link rezultato. Kita vertus, neretai galvojama, kad logopedas – visagalis, tačiau aš neturiu stebuklingų piliulių, kurias išgėrus atsiranda norimas rezultatas. Tai ilgas ir sistemingas darbas, reikalaujantis atkaklumo. Aš išmokau tarti garsą, o kaip jis „jauš“ į kalbą, priklauso nuo paties vaiko ir tėvų, kurie yra arčiausiai jo. Todėl ir kviečiu tėvus į pokalbius, skiriu užduotis namuose, skatinu tėvus dirbti su vaiku.

4. Kaip jaučiatės dirbdama ten, kur mokėtės?

Labai nedrąsiai pravėriau mokyklos duris, juk grįžau į mokyklą, kurioje pati mokiausi ir vis dar jaučiausi kaip mokinė šalia savo mokytojų. Žinoma, baimė per tiek daug metų jau išblanko. Deja, laikas bėga labai greitai. Kai kurių mokytojų jau nėra gyvųjų tarpe, kiti išėjo į užtarnautą poilsį, tačiau vis dar jaučiu dėkingumą mokytojams, kurie mokė mane ir mano vaikus būti savimi, eiti savo žingsniu, kalbėti savo balsu. Jų išmintis, kūryba, savitarpio supratimas, pasiaukojimas, kantrybė uždegė manyje norą dalintis savo dvasiniais lobiais su mokiniais.

5. Kas pasikeitė mokykloje nuo to laiko, kai mokėtės Jūs iki dabar. (Kas į gera, kas į bloga).

Džiaugiuosi, jog šiais laikais mokiniai turi daugiau galimybių ir pasirinkimų – tai ir studijos užsienyje, mainų programos, kelionės. Taip pat išlaisvėjo mokinio ir mokytojo tarpusavio santykiai. Mokytojas gali būti mokinio draugas, nebėra didelės, juos skiriančios prarajos – galima pasikalbėti įvairiomis temomis ir t. t. Iš kitos pusės, su laisvėmis atsiranda ir daugiau nepagarbos proveržių.

6. Ar tuomet, kai jūs mokėtės mokykloje, buvo logopedas?

Kai mokiausi mokykloje, net nežinojau tokios profesijos. Ir mūsų mokykloje nebuvo tokio specialisto. Pradėjusi domėtis studijomis sužinojau, kad mano būsima specialybė yra dviguba: specialusis pedagogas-logopedas.

7. Ko palinkėtumėte gimnazijai ir jos mokiniams?

Gimnazijai linkiu toliau išlaikyti gerą vardą, ugdyti sėkmingas, kūrybiškas, o svarbiausia – laimingas asmenybes. O asmenybės – nebijoti siekti savo svajonių, nebijoti suklysti ir eiti toliau. Mokykliniai metai – vieni gražiausių gyvenime, tad mėgaukitės jais ir pasiimkite viską, ką gimnazija duoda.

Nuoširdžiai dėkojame logopedei už išsamius atsakymus ir linkime neišsenkančios energijos šiame nelengvame, bet labai reikalingame darbe.

Goda Judita Kazlaitė Ig kl.
Nuotr.autores

Šimtadienio belaukiant

Atrodo, prisimenu tą pirmąją jaudulio kupiną dieną, kai įžengiau į mokyklą. Kaip nedrąsiai žvelgiau į mokytojus, kaip pirmą kartą, žinodama atsakymą, pakėliau virpančią iš jaudulio ranką. Juk ne veltui sakoma, kad dalykus įvertiname tik tuomet, kai prarandame. Juk tik dabar iš tiesų pradėdame vertinti tuos pirmuosius metus, tik dabar suprantame, kaip tuomet buvo gera, smagu...

Šį rugsėjį, atverdama duris, turbūt ne aš viena pagalvoju, jog štai pradėdau paskutiniuosius mokslo metus. Ir dabar vis dažniau susimąstau, kad dar keletas mėnesių – ir užbaigsiu dar vieną gyvenimo etapą. Liko 100 dienų... Lygiai 100 dienų rūpestčio ir susikaupimo, džiaugsmo ir liūdesio, laukimo ir nerimo... Vienas šimtas dienų užbaigti visus savo darbus: galbūt pasakyti „ačiū“ mokytojams, lydėjusiems ilgus metus, o galbūt

nusišypsoti draugams dar kartą. Liko 100 paskutinių dienų gelsvame mokyklos suole, senų draugų apsuptyje, aprintų vadovėlių draugijoje. Tik 100 dienų ir „sodie, mokykla!“, 100 dienų ir „sveiki, egzaminai!“

Prisimenant praėjusius metus, kada rengėme Šimtadienį, buvo daug įvairių minčių, visiškas chaosas galvoje ir vienas tikslas: turime nustebinti abiturientus, kad ši jų šventė išliktų atminy visą gyvenimą. Dabar žinome, kad ši šventė kuriama mums. Nežinome nei ko tikėtis, nei ko laukti. Tai bus paskutinė mokyklinė šventė, kurios metu atsipalaiduosime, nes paskui lauks 100 dienų įtempto darbo. Tačiau mes, abiturientai, visiškai pasitikime vienuoliktoais ir viliamės, kad jie mums šią šventę surengs nepakartojamai.

Kornelija Pupeikytė, IVg kl.

Ar sunku bręsti?

Paauglystė. Vienas žodis, o tiek problemų. Tai toks laikas tarpas, per kurį įvyksta tikrai daug. Toks laikas, kai, atrodo, viskas slysta iš po kojų. Jausmas, kai tau neprieštaruoja tik baltas popieriaus lapas, kuriam viską sakai. Visi aplink tik ir sako, nieko tokio, praeis. Bet tik pats pakliuvęs į tokią situaciją supranti, kaip ilgai tai tęsiasi.

Nors ir taip viskas atrodo nepakeliamą, į tavo gyvenimą dar atkeliauja mokslai. Vaikystėje viskas buvo daug paprasčiau, o dabar mokslai užima vos ne svarbiausią vietą. Juk, atrodo, gali tingėti ir nieko nedaryti, bet yra tėvai... O ten tai kontrolė! Tą daryk, to nedaryk. Tą leidžiu, to ne. Ir tik pabandyk pasakyti kažką ne taip! Būsi apkaltintas dėl nieko. Jiems svarbu, kad pažymiai būtų geri, kad negautume pasta-

bų, kad mokytojai apie mus tik gerus žodžius sakytų, o visa tai – be galo sunku. Norisi turėti laisvo laiko, bet tenka sėdėti apsikrovus knygomis, kad tik tėvai nepykėtų.

Kai, atrodo, turi laisvą dieną, esi geros nuotaikos ir nori viską daryti, užtenka vieno žodžio „ne“ ir tada viskas pasikeičia. Sugalvoji gerą planą, ką nors smagaus nuveikti, bet kažkas tau tiesiog riboja laisvę. O tas kažkas – būtent tėvai. Devintą valandą namie, savaitgalį išvis niekur. Taip rūpi padaryti kažką tokio, atkeršyti, kad pagaliau suprastų, ką reiškia būti paaugliu. Norisi išeiti iš namų, kad bent būtum pastebėtas. Tada, atrodo, nieks ir nekontroliuotų, ir pačiam geriau. Norisi pasielgti taip, kaip Adrianas, iš Sju Tounsend kūrinio „Adriano Moulo brendimo kančios“. Tiesiog išeiti. Tik įdomu, po

kiek laiko kažkas pasigestų?

Blogiausias dalykas paauglystėje, tikriausiai, prieštaravimas. Kai tėvai nori, kad tik tau būtų geriau ir neleidžia beveik nieko. Galiausiai atsiranda pirmoji meilė. Atrodo, gyvenimas vėl nuostabus, bet kažkas pasako, kad mokslai daug svarbiau, ta meilė tikrai ne paskutinė. Atrodo, nori išties pasakyti kaip viskas yra, bet, geriau, nutyli. Juk vis tiek nieks nesupras.

Iš viso to galima daryti išvadą, kad su tėvais visada buvo ir bus problemų. Dažnai būsit nesuprasti ar galbūt išvis nepastebėti. Nesutaps nei nuomonės, nei norai. Atrodo, kad nieko nesinori, tik visam laikui dingti. Bet galbūt ta paauglystė tikrai išgyvenama?

Agnė Andriuskevičiūtė,
8 kl.

Nesusipratimų ir pykčių atsiranda, kai nėra nuoširdaus pasikalbėjimo. Tuomet tėvai dažnai mūsų nesupranta. Nežino, kaip mes jaučiame, ką išgyvenam. Todėl reikia šiltų tarpusavio santykių. Dažniausiai pykstantės su tėvais, kai jie mūsų nei-

klauso. Bandai jiems viską paaiškinti, o jie vis tiek savo. Tai kaip gali mus suprasti, jei neišklauso. Dažnai ir nuomonės nesutampa. Tada dar blogiau. Nebenori kalbėtis su tėvais ir juos atstumti. Ir vėl pyksta, kad juos atstumti, ir vėl kalčiausias lieka

vaikas. Dažnai tėvai mūsų nesupranta, nes jie gimė ir augo kitokiu laikmečiu. Ir jų dažnas sakiny „O mano laikas taip nebūdavo“ erzina, nes jau visai nebe tie laikai.

Akvilė Semionovaitė,
8 kl.

Svarbiausia priežastis, kodėl kyla kiverčiai tarp tėvų ir vaikų, bendravimo stoka ir vienas kito nepažinimas. Kai tėvai yra per daug užsiėmę, nesikalba su atžalomis, ne-

kreipia dėmesio į tai, ką jie veikia. Laikui bėgant tėvai nepastebi, kaip jų vaikai užauga. Paaugus vaikams, dar labiau prastėja santykiai. Tėvai ir vaikai neranda bendrų

temų, nepažįsta vienas kito ir taip atitolsta vieni nuo kitų.

Goda Urbonavičiūtė,
8 kl.

Kiekviena diena skirtinga, pilna iššūkių

Baigdami mokyklą visi atsiduriame kryžkelėje. Turime apsispręsti, ką darysime vėliau: kokias studijas pasirinkime, studijuosime Lietuvoje ar užsienyje, ar gausime darbo baigę studijas. Tai išties svarbūs sprendimai ir labai atsakingas žingsnis kiekvienam.

Sakoma, kad geras pavyzdys įkvepia. Tad siūlome paskaityti apie mūsų gimnaziją jau baigusį ir puikiai kopiantį karjeros laiptais buvusį mokinį Lauryną Šukį. Galbūt jo pavyzdys visus padrąsins, įkvėps ir suteiks stiprybės atsidūrus kryžkelėje.

Jis mielai sutiko atsakyti į mūsų klausimus ir papasakojo apie save. Laurynas mokyklą baigė prieš aštuonetą metų, bet puikiai prisimena mokyklinius metus. Su džiaugsmu Laurynas sako, kad mokykloje buvo daug gerų mokytojų, kuriems tikrai rūpėjo jų dėstomi dalykai, ir kurie sugebėjo sudominti mokinius. Jam geriausiai sekėsi tikslieji mokslai: matematika, fizika, informatika. „Nelabai mėgau kalbas, o rašinių rašymas visada buvo pats sunkiausias ir nemėgstamiausias užsiėmimas.“ Be to, kaip ir dauguma mokinių, gerai prisimena ir pasiilgo valgyklos maisto. Bet užklaustas, ar norėtų bent dienelei grįžti į mokyklą, atsako nedvejodamas: „Tiesą sakant, nenorėčiau grįžti į mokyklą. Nors ir buvo daug gerų dalykų, o mokinio gyvenimas yra gana lengvas ir nerūpestingas, lyginant su vėlesniais iššūkiiais, bet tai jau praeitas etapas. Po mokyklos atsiranda daugiau laisvės ir daugiau galimybių.“

Pasakodamas apie informacinių technologijų studijų pasirinkimą, pradėjo nuo pačių pradžių: „Pirmą kompiuterį gavau būdamas 10 metų. Nors iš pradžių ir praleisdavau daugiausia laiko žaisdamas, bet greitai pradėjau gilintis į technines subtilybes, programuoti laisvu laiku. Vėliau pradėjau sėkmingai dalyvauti įvairiuose programavimo konkursuose ir olimpiadose. Kad noriu savo

ateitį sieti su informacinėmis technologijomis, nusprendžiau jau 5-oje klasėje, o kiek vėliau apsisprendžiau tapti programuotoju.“ Laurynas studijas pasirinko užsienyje, nors nemeluoja, kad mintis kilo ne iš karto. Sako, kad iš pradžių žvalgėsi į Vilniaus universitetą, o apie studijas užsienyje rimčiau domėtis pradėjo būdamas 10-11-oje klasėje. Jį patraukė geresnė studijų kokybė ir tarptautinė patirtis. „Teko praleisti daug laiko domintis universitetais ir skaitinėnant lietuvių studentų atsiliepimus. Žinoma, buvo daug abejonių (tolimas kraštas, skirtinga studijų kultūra, mokslo ir pragyvenimo kaina, sunkus tarptautinis IELTS anglų kalbos testas, ir t.t.), bet teigiami kitų studentų atsiliepimai, šeimos ir draugų padrąšinimas padėjo apsispręsti.“ Studijuoti pasirinko Didžiąją Britaniją ir sako, kad tai nuspręsti nebuvo sunku, nes ten anglų kalba, daug studijų galimybių, gera infrastruktūra ir gana lengvai pasiekiamas. Tačiau išsirinkti konkretų universitetą – jau visai kita ir užtruko ilgiau: „praleidau daug laiko lyginamas universitetų studijų programas, miestus ir buvusių studentų nuomones.“ Galiausiai pasirinko Niukastlo (Newcastle) universitetą šiaurės Anglijoje ir ten studijavo kompiuterių mokslą (Computer Science). Pasakoja, kad studijose buvo daug praktinių ir komandinių užsiėmimų nuo pat pradžių, teko rašyti daug esė, paskutiniiais metais reikėjo parašyti didžiulę disertaciją... Džiaugiasi gauta nuostabią galimybę: „Vieną vasarą praleidau atlikdamas praktiką Vinčesteryje, pietų Anglijoje, IBM technologijų centre – buvo įdomu ir naudinga susipažinti su viena žinomiausių ir didžiausių technologijų kompanijų.“

Teigia, kad teko padirbėti studijuojant... Dirbo interneto svetainių programuotoju vienoje mažoje vietinėje kompanijoje pirmaisiais studijų metais ir dirbo ten net iki pat studijų pabaigos. Darbas buvo pagal specialybę bei įdomus, tačiau neslepia susidūręs su sunkumais derinant studijas, darbą ir laisvalaikį. Taip pat teko tobulinti savo anglų kalbą, o kadangi britai turi daug skirtingų tarmių, sako, kad buvo sunku suprasti vietinius. Kalbėdamas apie žmonių kultūrą įžvelgia plusus: „Kultūra ir britų mentalitetas man iškart patiko: žmonės labai mandagūs, malonūs, neagresyvūs.“ O aktyvi lietuvių bendruomenė padėjo susipažinti su miestu, universitetu ir davė daug naudingų patarimų. Tačiau to negana, juk reikėjo pačiam išmokyti gyventi savarankiškai, priprasti prie vietinių maisto produktų, išmokyti pasigaminti maistą – juk tai įprastai dary-

davo kartu su šeima. Prakalbus apie šeimą, Laurynas sako, ryšius su šeima jam padėjo palaikyti dažni „Skype“ skambučiai, o į pačias Dusetas grįždavo tik pora kartų per metus. Tačiau grįžimo gyventi į pačią Lietuvą kol kas savo planuose neturi, bet tikisi, kad anksčiau ar vėliau grįš.

Pasakoja, kad aktyviai domisi Lietuvos politika bei aktualijomis. Jo manymu, Vilnius tampa moderniu ir patraukliu Europos miestu ir mano, kad tikrai galima įdomiai gyventi ir Lietuvoje. Tik kol turi gerų galimybių užsienyje, nori jas išnaudoti, nori ne tik pasisemti patirties, bet ir aplankyti įvairius kraštus! O apie keliones galėtų pasakoti labai daug, nes jau apsilankė Kanadoje, Meksikoje ir įvairiuose Amerikos miestuose: Vašingtone, Čikagoje, Bostone, San Franciske, Sietle bei kad jau po studijų persikėlė gyventi į Škotiją, Glazgą, o prieš trejus metus persikėlęs ir dabar gyvena Manhetene, beveik pačiame Niujorko centre. Ten dirba vyr. programuotoju JPMorgan Chase investiciniame banke, finansinės rizikos valdymo srityje. Vadovauja keturių programuotojų komandai, kuri įgyvendina techninius sprendimus pagal biržos makle-

ir finansiniais instrumentais, daug bendradarbiauti su kitomis komandomis. Teko nemažai sužinoti apie ekonomiką, finansus, programinės įrangos kūrimo projektų valdymą. „Džiaugiasi, kad gyvena tokia dideliame mieste kaip Niujorkas, tad visada, bet koku metu, galima rasti ką veikti: „Laisvalaikiu stengiuosi ir toliau susipažinti su miestu, aplankyti įvairius rajonus, paragauti skirtingų šalių patiekalų. Įsigijau draugų iš įvairiausių pasaulio kraštų. Mėgstu su jais aktyviai leisti laiką: lankytis sporto klube, vaikščioti po kalnus, bėgioti Niujorko gatvėmis ir sukti ratus dviračiu Centriniam parke.“ O pabaigai užklaustas ką galėtų patarti moksleiviams norintiems studijuoti užsienyje jis džiaugiasi kokią didelę patirtį jam suteikė studijos užsienyje ir sako: „Jeigu yra noro ir galimybių, aš rekomenduočiau visiems pasidomėti studijomis užsienyje. Tiesa, studijomis užsienyje reikia pradėti domėtis anksčiau nei 12 klasėje. Manau, tokios studijos yra naudingiausios tiems, kurie jau yra apsisprendę dėl konkretios studijų krypties.“

Simona Biveinytė, III g kl.

rių reikalavimus. Laurynas sako, kad jam jo darbas patinka: „kiekviena diena yra skirtinga, tenka susidurti su įvairiomis technologijomis, susipažinti su finansų rinkomis

Nuotrauka iš asmeninio albumo

Trumpai apie olimpiadas

Olimpiados – puiki galimybė atsiskleisti mokiniams ir pasivaržyti su kitų mokyklų mokiniais. Šie metai – ne išimtis. Nors dažnai iš mokytojų girdime, kad „svarbu sudalyvauti“, bet ne mažiau svarbu laimėti ir

pasidžiaugti rezultatais. Dar ne visos olimpiados įvyko, bet trumpai noriu apžvelgti mūsų mokinių pasiekimus rajone.

Biologijos olimpiadoje 9-10 klasių grupėje I-ąją vietą užėmė dešimtokė Liucija

Vaitukaitytė, spėjanti ir kamuolį paspardyti, ir mokyti vien dešimtukais. 11-12 klasių grupėje I-ąją vietą užėmė Kornelija Pupeikytė, kuri gali didžiutis jau antrus metus iš eilės pasiekusi tokių rezultatų ir neleidžianti niekam kitam jos aplenkti. II-oji vieta teko jos bendrklasei Karolinai Cvetkovaitei, atsilikusiai tik 5 taškais nuo Kornelijos.

Anglų kalbos olimpiadoje devintokė Greta Stankevičiūtė (mokytoja Audronė Macijauskienė) džiaugiasi III-ąja vieta, ne jai teko varžytis su dešimtokais.

Chemija – labiausiai susukantis prąta dalykas, atrodo ten ir biologijos yra, ir fizikos, dar ir matematikos, bet kaip tada įsivaizduoti chemijos olimpiadą? Turėtų būti nepaprastai sunku. Abiturientas Marius Kastanauskas dalyvavo šioje olimpiadoje, neužėmė prizinės vietos, bet ir nei vienas rajono mokinys nesurinko tiek taškų, kad vyktų į respublikinę. Matyt, kad tikrai ši olimpiada – kietas riešutėlis visiems.

Sausio 25 dieną vyko kasmetinė rajono lietuvių gimtosios kalbos ir literatūros olimpiada, kurioje dalyvavo 24 geriausiai rajono mokiniai. 9-10 klasių mokinių grupėje II-ąją vietą užėmė Greta Stankevičiūtė, kurią nuo pirmos vietos skyrė vos 2 taškai.

Šiomet, kaip niekad mūsų gimnazijos mokiniai puikiai pasirodė Meninio skaitymo konkurse. Šeštokas Teotimas Arlauskas, kurį konkursui ruošė mokytoja Gražina Makaveckienė, deklamavo Juozo Erlicko eilė-

rašį „Laikas“ ir buvo įvertintas – jam atiteko III-oji vieta. 5-8 klasių grupėje aštuntokė Rusnė Kaškauskaitė džiaugėsi II-ąja vieta. 9-12 klasių grupėje abiturientai Rytis Kandrašovas ir Donatas Gimbičkas irgi buvo įvertinti. Abu pasirinkę prozos ištraukas (Rytis Antano Škėmos romano „Balta drobulė“, o Donatas Icchoko Mero „Lygiosios trunka akimirka“) dalijosi II-ąja vieta. Jiems pasirodė padėjo mokytoja Dainora Biliūnaitė.

Skaičiai, kalbos, deklamavimas, galvosūkiiai – įprasta tematika olimpiadoms, bet dar ausis neįprastai girdėti žodžių derinio Muzikos olimpiada. Devintokės Gabija Malažinskaitė ir Goda Judita Kazlaitė tokią olimpiadą žino kuo puikiausiai. Jos jau ne pirmus metus su mokytoja Egle Kuzmiene muzikos olimpiadai ruošiasi ir sėkmingai pasirodo. Šiomet Gabija užėmė II-ąją vietą, o Goda – III-ąją.

Rusų kalbos olimpiadoje du mokiniai irgi parvežė antrąsias vietas: septintokų tarpe Ema Grigaitė, o aštuntokų – Augustas Kuzma.

Dar neįvyko istorijos, dailės, technologijos olimpiados bei raštingumo konkursas.

Linkime visiems dalyviams kuo didžiausios sėkmės.

Vismantė Sinkevičiūtė, I g kl.

II vietos laimėtojai skaitovų konkurse D. Gimbičkas, R. Kaškauskaitė, R. Kandrašovas su mokytoja D. Biliūnaitė.

Pirmąjį pusmetį įveikus

Pasižvalgykime po mūsų mokymosi statistiką, kai ką palyginkime su ankstesniais metais.

2013 metais mūsų gimnazijoje mokėsi 325 mokiniai. Kasmet šis skaičius mažėjo. Pirmąjį šių metų pusmetį žinių sėmėsi 233 mokiniai. Ugdymo(si) kelią pradėjo ir 17 priešmokyklinukų.

Dauguma pradinukų stenėsi mokytis gerai, beveik pusė iš jų pasiekė numatytąjį programose pagrindinį ar net aukštesnį išsilavinimo lygį. Antra vertus, kasmet vis daugiau jų suklumpa ties pagrindinio lygmens slenksčiu; nepatenkinamai šį pusmetį baigė net 7,2 % 1-4 klasių mokinių. Prieš porą metų tokių buvo 1,3 %, o 2013 metais – nė vieno.

Bendras 5-12 klasių mokinių pažymių vidurkis, išryškėjęs pusmečio pabaigoje buvo 7,9. Per pastaruosius ketverius metus jis kito tik šimtosiomis procento dalimis. Bendrą gimnazijos pažymių vidurkį šiais metais lenkė penktokai (8,1), šeštokai (8,2), devintokai (8,1) ir, kas džiugina, abiturientai. Beveik 5% mokinių pas mus mokosi devintukais ir dešimtukais. Pačiais aukščiausiais pažymiais džiugina, atkaklumo mokytis nepraradusi nuo pat pirmos klasės dešimtokė

Liucija Vaitukaitytė. Verta pagirti ir tik vieną-kitą devintuką į pusmečio rezultatus įsirašiusius šeštokus Teotimą Arlauską, Aidą Novotorovaitę, aštuntokę Karoliną Mačiulskaitę, devintokę Vismantę Sinkevičiūtę, Godą Kazlaitę, Gytautę Stauskaitę bei Gretą Stankevičiūtę.

Prieš metus nuostabą kėlė žinia, kad nepatenkinamai pirmą pusmetį baigė net 17 (9,4%) mokinių. Šiais metais – 9 (5,5%). Tai vienas geresnių rodiklių per pastaruosius 5 metus. Pavyzdžiui, 2013 metais neįgijamais rezultatais „blykstelėjo“ 11,4 nuošimčių berniukų ir mergaičių.

8064 praleistos pamokos per pusmetį – daug, ar mažai? Štai 2013 metais praleido 19 tūkstančių. Iš pirmo žvilgsnio galėtume džiaugtis itin pagerėjusiu lankomumu. Tačiau pasiskaičiuokime, kiek vidutiniškai pamokų praleido vienas mokinys. Vienas mūsų mokinys praleido 34 pamokas. Didžiąją jų dalį mokiniai ir jų tėvai pateisino dėl ligų, dalyvavimo įvairiuose renginiuose, varžybose. Visgi liko nepateisinta vidutiniškai po 8 pamokas. Štai dabar ir palyginkime su 2013 metų pirmuoju pusmečiu, kada vienas mokinys vidutiniškai ne-

pateisino po 23 pamokas. Kasmet šis skaičius mažėjo. Taigi, mokinių ir pedagogų pastangos gerinti pamokų lankomumą teikia gerėjančius rezultatus. Tik ne visose klasėse vienodai gerėja. Antrokai, trečiokai nepateisino po 0,9 pamokos, devintokai – po 1,4 pamokos. Priešingoje statistikos lentelės pusėje ri-

kiuojasi ne itin uoliai savo praleistas pamokas pateisinančios klasės – aštuntokai (po 14) ir dešimtokai (po 36).

Kelerius metus iš eilės buvo praštas abiturientų lankomumas. Šiais metais padėtis iš esmės pasikeitė. Jeigu pernai abiturientai nepateisino vidutiniškai po 40 praleistų pamokų,

tai šiais metais – tik po 5.

Tai tik pirmojo pusmečio apžvalga. Tikėkimės, kad mokslo metus baigsime ne prasčiau, o gal ir kiek geriau.

Rimantas Garuolis,
direktoriaus pavaduotojas
ugdymui

„Protų mūšis“ apie sportą

Mes, devintokai, šiais metais gavę išvairių dalyvauti projekte „Sveikatiada“ nutarėme išbandyti savo jėgas šioje srityje. Šis projektas yra pilnas smagių ir originalių veiklų, skatinančių sveiką gyvenimo būdą mokinių tarpe. Juk sveikai gyventi gali būti smagu!

Neseniai keturios aštuntokės pradinė klasių mokiniai vedė „Judriąją pertrauką“. Konkurso dalyviai turėjo nufilmuoti ir sumontuoti 2-3 minučių trukmės filmuką, kaip mokiniai aktyviai juda mokykloje pertraukų metu. Visiems kartu judėti smagu, o kai priekyje judesius rodo aštuntokai, dar smagiau. Vaikams ši veikla labai patiko.

Mūsų klasė taip pat jau dalyvavo piešinių konkurse „Sukurk savo sveikų pusryčių lėkštę“ bei dvejuose „Protų mūšiuose“. Paskutinio protmūšio tema – aktyvumas. Visi susiskirstė į tris komandas: „Žalgiris“, „Sportininkai“ ir „Sportas – sveikata“. Klasės auklėtoja Daiva Krikšionaitienė klausinėjo, o mokiniai atsakinėjo į įvairiausius klausimus

apie aktyvų laisvalaikį. Pasitinkrinome žinias apie tokias sporto šakas ir žaidimus, kaip skvošas, ledo ritulys, bobsležus, dailius čiuožimas ar ledrogės. Sužinojome, kad tradicinį būdą žiemos laikotarpiu galima pakeisti ledrogėmis. Vis daugiau susidomėjimo Lietuvoje sulaukiantis skvošas pasižymi tuo, kad čia lygiai gali kovoti ir vyrai, ir moterys. Nes svarbiausia – ne jėga, mąstymas. Klausimai nepasirodė iš lengviausių. Teko pasukti galveles, pasitarti ar net pasiginčyti su kitais komandos nariais. Protmūšio rezultatai: „Žalgiris“ – 14 taškų, „Sportininkai“ – 13, o „Sportas – Sveikata“ – 10 taškų.

Šie protų mūšiai ne tik praplėčia žinias apie sporto naudą, sveiką gyvenimą, bet ir padeda išmokyti dirbti komandoje, geriau sutarti su klasės draugais.

Tikimės, kad „Sveikatiada“ maloniai nustebins dar ne kartą.

Greta Stankevičiūtė, Ig kl.

Devintokai „Protų mūšyje“.
Nuotr. autorės

Kava ar arbata?

Rytinis kavos ar arbatos puodelis tampa įpročiu daugumai žmonių. Šie gėrimai taip pat malonus priedas prie pokalbio su senu draugu ar kolega. Nuėjus į parduotuvę akys mirguliuoja stulbinantis arbatos ir kavos pasirinkimas kiekvieno skoniu. Tačiau, kas sveikiau, ką renkasi mūsų mokytojai ir mokiniai ir ką vis dėlto derėtų rinktis?

Šiuo klausimu pakalbinau porą mokinių bei mokytojų, norėdama sužinoti jų nuomonę. Vienuoliktokės Simona ir Emilija geria tik arbatą ir teigia, kad kava joms skleidžia nemalonų kvapą, kuris atstumia. Taip pat abi mokinės pirmenybę teikia žolelių arbatai, pačios jas renka ir džiovina. Emilijai skaniausia yra dobilų, melisų ir metų arbata. Ji sako, jog arbata yra daug sveikiau nei kava, todėl jos šeimoje niekas kavos nevartoja. Bendraklasė Ieva joms prieštarauja, sakydama, jog labai mėgsta kavą, ir kad ji labai tinka šnekučiuojantis su draugėmis. Taip pat kavos Ieva atsigeria prieš ruošiant namų darbus: „Ji suteikia šiek tiek energijos, todėl jaučiuosi gyvybingesnė“. O štai devintokė Vismantė sako: „Tiek kava, tiek arbata man yra vienodai skanu, vakarais mieliau renkuosį arbatą, kadangi išgėrusi kavos puodelį sunkiai užmiegu. O juodoji arbata su pienu... Nieko nėra skaniau!“. Mokytoja Svetlana Raugienė skundžiasi, kad vis dar neišėina atsisakyti rytinio kavos puodelio, tačiau labai savimi didžiuojasi, jog arbata jos gyvenime vis užima didesnę dalį: „Pati renku, džiovina žoleles, tai vienas iš mano hobijų. Taip pat savo rinktą arbatą mėgstu gerti ne tik pati, bet ir dovanoti kitiems. Mane netgi E. Šimkūnaite praminė buvo“, – su šypsena prisimena dailės ir technologijų

mokytoja. Abiturientas Rytis taip mėgsta kavą, kad apie ją net eilėraštką sukūrė:

*Kas rytą pas mane, o ne per vakarienę
Išvysi auštantį kavos puoduką, o ne
pieno.*

*Ypatingai tom dienom, kai už lango
nėra miela.*

Dažnai gardžiuojuos ja ne vienas.

*Užskūt pas mane, pravesiu instruktažą
„Kaip pasigaminti gardžią kavą“.*

Vietoj šaukštelio cukraus dedu ingredientą slaptą.

*Neatskleisiu jo, galėsit sukti galvą –
daryt eksperimentą.*

*Negeriu juodos kavos, aš mėgaujuos
latte,*

Ir per gyvenimą lekiu lyg su „Porsche!“

Nuomonių apie arbatos ir kavos naudą žmogaus organizmui girdime beveik kas dieną. O štai ką sako gimnazijos sveikatos priežiūros specialistė Ligita Gaultytė: „Kalbant apie kavą ar arbatą svarbiausia paminėti kofeiną. Tai medžiaga, kuri vartojama saikingai – organizmui nekenkia ir suteikia žvalumo. Maždaug trys puodeliai kavos arba penki puodeliai arbatos – riba, kuri nesukelia pavojaus sveikatai (viena kavos puodelyje yra du kartus daugiau kofeino negu tame pačiame kiekyje arbatos, nors pačios kavos pupelėse kofeino yra mažiau negu arbatos lapuose, kofeino kiekis gėrimuose priklauso nuo paruošimo (užplikymo) būdo). Ką rinktis vaikams ir paaugliams – arbatą ir geriausia – žolelių. Kava tonizuoja ir tai bene vienintelė jos teigiama savybė, o įvairios žolelių arbatos turi labai daug ir įvairių savybių, kurios teigiamai veikia mūsų sveikatą. Tačiau visos gerosios savybės nublanksta, jei į garuojantį arbatos puodelį įberiamės cukraus. O žvalumo geriausia pasisemti iš buvimo gryname ore ir pakankamo fizinio aktyvumo.“

Taigi apžvelgus į mokinių atsakymus galima džiaugtis, jog pas mus gimnazijoje vis dažniau ant stalo garuoja arbata, o ne kava. Tačiau viskam yra ribos, todėl svarbiausia nepersistengti ir nekenkti savo sveikatai.

Neda Kuzmaitė, IIIg kl.